

»za vedení sporů a exekucí, za součinnost při zpeněžení zvláštní podstaty a za práce konané v řízení správním«. Nejde tedy o rozhodnutí o pohledávkách ve smyslu § 50, odst. 3, konk. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n., proti němuž by zásadně nebyl vyloučen dovolací rekurs podle § 192, odst. 2, konk. ř., nýbrž jde o dovolací rekurs proti usnesení vrchního soudu jako soudu rekursního o nárocích správce konkursní podstaty na odměnu, kteréžto rozhodnutí jest podle § 127, odst. 2, druhé věty, konkursního řádu konečné. Takový dovolací rekurs jest nepřípustný, a to nejen tehdy, když napadené usnesení upravuje číselně výši zvláštní odměny, ale i tehdy, když vůbec rozhoduje o odměně správce konkursní podstaty, tudíž i tenkrát, když rozhoduje o tom, podle jaké základny má výše odměny býti určena.

Čís. 16058.

I. Nepřípustnost samostatného dovolacího rekursu do rozhodnutí rekursního soudu, jímž bylo vyrovnacímu věřiteli odepřeno hlasovací právo pro přihlášenou pohledávku, třebaže rekursní soud usnesení prvního soudu, přiznavší věřiteli hlasovací právo, z jiných důvodů zrušil s výhradou právní moci. — II. Dovolací rekurs jest v takovém případě odmítnouti pro tentokráte.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 464/37.)

K II. srv. rozh. č. 2424 Sb. n. s.

V y r o v n a c í k o m i s a ř u krajského soudu v L. přiznal usnesením ze dne 10. října 1936 vyrovnacímu věřiteli Hanuši A. hlasovací právo jen za částku 14.487 Kč 30 h z jeho přihlášené pohledávky 24.487 Kč 30 h. R e k u r s n í s o u d k rekursu vyrovnacího dlužníka zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, aby, doplně řízení, po právní moci zrušovacího usnesení znovu rozhodl. D ů v o d y: Vyrovnací věřitel Hanuš A. jest vlastníkem ideální polovice nemovitostí, jež byly s příslušenstvím v ceně 91.010 Kč oceněny celkem na 1,250.000 Kč, takže cena polovice činí 625.000 Kč. Nejnižší podání s polovicí příslušenství činí 416.666 Kč 60 h. Pohledávka Hanuše A. 24.487 Kč 30 h jest zajištěna kaučným zástavním právem na polovici patřící vyrovnacímu dlužníku do výše 35.000 Kč. Zástavnímu právu Hanuše A. předcházejí zástavní práva za pohledávky v celkové částce asi 300.000 Kč. Zajištění jeho pohledávky nalezne tudíž plné úhrady v nejnižším podání. Hanuš A. přísluší však dále podle § 1101 obč. zák. o. i zákonné právo zástavní na invecta et illata k zajištění nájemného. Polovina ceny jich jest 45.505 Kč, kteroužto částkou jest jeho pohledávka rovněž kryta. Z toho, co uvedeno, plyne, že věřiteli Hanuši A. nepřísluší pro jeho pohledávku 24.487 Kč 30 h právo hlasovací podle § 47, odst. 1 vyr. ř. Tím se změnil podstatně základ pro určení poměru hlasovacího podle § 50 vyr. ř. Za předpokladu, že by věřitelé Josef F., František Č. a Antonín U., kteří hlasovali proti vyrovnacímu návrhu, neměli hlasovací právo za

své celé pohledávky, byla by dosažena i třičtvrtinová většina podle § 50 vyr. ř. a byly by tak splněny oba předpoklady pro přijetí návrhu. Poněvadž však dlužník upírá posléze uvedeným vyrovnacím věřitelům hlasovací právo, musí vyrovnací komisař zjistiti, zda a kterou částkou přísluší řečeným věřitelům hlasovací právo, kteroužto otázkou se pro svůj odchylný názor o hlasovacím právu Hanuše A. nezabýval.

Nejvyšší soud odmítl pro tentokráte dovolací rekurs Hanuše A.

Důvody :

Rekursní soud sice zrušil s výhradou právní moci usnesení prvního soudu, jímž bylo Hanuši A. přiznáno hlasovací právo pouze za částku 14.487 Kč 30 h z pohledávky 24.487 Kč 30 h. Avšak v odůvodnění dospěl rekursní soud k závěru, že Hanuši A. nepřísluší hlasovací právo za pohledávku 24.487 Kč 30 h, tedy ani za částku 14.487 Kč 30 h. Změnil tedy ve skutečnosti usnesení prvního soudu tak, že vůbec odepřel hlasovací právo Hanuši A. Do takového rozhodnutí není podle § 52, odst. 3 vyr. ř. č. 64/1931 Sb. z. a n. samostatný rekurs přípustný a lze mu odporovati toliko rekurem proti potvrzení vyrovnání. — Bylo proto nepřípustný samostatný rekurs podle § 526, odst. 2, c. ř. s., § 188 konk. ř. a § 70 vyr. ř. pro tentokrát odmítnouti (srv. rozh. č. 2424 Sb. n. s.).

Čís. 16059.

Jest nezákonností (§ 46, odst. 2 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), jestliže nižší soudy povolily rozluku manželství rozvedeného kontradiktorním rozsudkem pro hluboký rozvrat, založený duševní chorobou manželčinou, jež nedosahuje stupně uvedeného v § 13 g) zák. č. 320/1919 Sb. z. a n., aniž zjistily skutečnosti, které by dopouštěly úsudek, že a proč jest tímto stavem manželčím účel manželství zmařen.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1937, R I 538/37.)

Manželství stran bylo rozvedeno rozsudkem bez viny manželů. Žádosti manžela, zaměstnance československých státních drah, aby byla povolena rozluka manželství podle § 17 rozl. zák., soud prvního stupně vyhověl a prohlásil manželství za rozloučené bez viny stran. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení.

Nejvyšší soud změnil usnesení obou nižších soudů tak, že návrh na rozluku manželství zamítl.

Důvody :

Nezákonnost napadeného usnesení (§ 46, odst. 2, nesp. říz.) shledává stěžovatelka v tom, že povolení rozluky odporuje dobrým mravům, poněvadž by přišla o pensijní nároky. Pokud dále uvádí, že rekursní soud nevyloučil ve výroku rozlukový důvod nepřekonatelného odporu (§ 13, písm. i) rozl. zák.), ač v důvodech uvádí, že z řečeného důvodu nelze na rozlukou uznati, není tu vůbec nezákonnosti, poněvadž ani první soud ne-